

1

Er wordt een vrouw vermist in East Yorkshire. Ze is verdwenen uit Hedon, niet ver van waar wij zijn opgegroeid. Als Rachel het hoort, zal ze denken dat hij erachter zit.

Het uithangbord van de Surprise, een schilderij van een klipper op een groene zee, knerst in de wind. De pub zit in een stille straat in Chelsea. Toen ik klaar was in Phene Street, ben ik hierheen gegaan om te lunchen en een glas witte wijn te drinken. Ik werk als assistente van een tuinarchitecte. Ze is gespecialiseerd in weidetuinen. Ze zien eruit alsof er geen architect aan te pas is gekomen.

Op het tv-scherf loopt een verslaggever door het park waar de vrouw het laatst is gezien. Politie mensen en speurhonden waaieren uit over de heuvels achter het dorp. Ik zou Rachel er vanavond over kunnen vertellen, maar dat zou de sfeer bederven. Het hoeft niets te maken te hebben met wat haar is overkomen. Er hoeft niet eens iets ergs te zijn gebeurd met de vrouw.

De bouwvakkers die met het huis aan de overkant bezig zijn, zijn klaar met schaften en leunen tegen de treden van het stoepje in de kille zon, de witte papieren zakken verfrommeld aan hun voeten. Ik had al op weg naar het station moeten zijn, maar ik blijf met mijn jas aan en mijn sjaal om zitten kijken naar een rechercheur van de politie van Hull die vraagt of iedereen die iets over de verdwijning weet zich wil melden.

Als er wordt overgeschakeld naar het noodweer in het noorden, loop ik onder het uithangbord door naar buiten en sla de hoek om naar Royal Hospital Road. Ik loop langs de keurig

gemaaide vierkante gazons van Burton Court. Langs de make-
laar. Zonnige huizen in Chelsea en Kensington. Ik woon nog
steeds in een torenflat in Kilburn waar het trappenhuis eeuwig
naar verf ruikt en meeuwen naar de balkons duiken. Ik heb
uiteraard geen tuin. De kinderen van de schoenmaker lopen
op sloffen en zo.

Er rijden taxi's door Sloane Street. Licht dat uit ramen valt,
wordt in wazige vlekken op blinde muren ertegenover gepro-
jecteerd. In de etalage van de boekwinkel ligt een stapel nieuwe
vertalingen van *Duizend-en-een-nacht*.

In een van de verhalen dronk een tovenaar een drankje van
een kruid dat hem jong hield. Het probleem was dat het kruid
op de top van een berg groeide, zodat de tovenaar elk jaar een
jongeling zo gek moest zien te krijgen dat hij de berg beklom.
Gooi het kruid maar naar beneden, zei de tovenaar. Dan kom
ik je halen. De jongeling gooide het kruid naar beneden. Ik
weet niet meer hoe het afliep. Misschien was dat het wel. Ik
ben de afloop van de meeste verhalen vergeten, behalve dan
waar het om gaat, dat Scheherazade mag blijven leven.

Een paar minuten in de metro en dan stap ik alweer uit en
loop de trappen naar Paddington Station op. Ik koop mijn
kaartje en haal een fles rode wijn bij Whistlestop.

Op het perron staat de trein al te ronken. Kwam Rachel
maar in Londen wonen. 'Maar dan kun je hier niet meer ko-
men,' zegt ze, en ik ben inderdaad gek op haar huis, een oude
boerderij op een lage heuvel met een oude olm aan weerszij-
den. Het zuchten van de olmen in de wind vult de slaapkamers
boven. En ze vindt het prettig om daar te wonen, om alleen te
wonen. Twee jaar geleden was ze bijna getrouwd. 'Het was op
het nippertje,' zei ze.

In de trein druk ik mijn hoofd tegen de rugleuning en zie de
winterse velden achter het raam voorbijtrekken. Mijn coupé
is leeg, op een paar forenzen na die wat vroeger vrij hebben
genomen voor het weekend. De lucht is grijs met een paars
lint langs de horizon. Het is kouder hier, buiten de stad. Je ziet
het aan de gezichten van de mensen die op de stations staan

te wachten. Een dun stroompje lucht fluit door een barst onder in de ruit. De trein reist als een verlichte capsule door het houtskoollandschap.

Twee jongens met hun capuchon op rennen met de trein mee. Voordat ik ze inhaal, springen ze over een lage muur en verdwijnen in de berm. De trein duikt door een dichte haag. In de zomer wordt het licht in de coupé dan flakkerend groen, alsof je onder water bent, maar de haag is nu zo kaal dat het licht er niet anders van wordt. Ik zie vogeltjes in de openingen tussen de takken, omlijst door ranken.

Een paar weken geleden heeft Rachel zich laten ontvallen dat ze van plan is geiten te gaan fokken. Ze zei dat de meidoorn achter in de tuin een perfecte klimboom voor ze is. Ze heeft al een hond, een grote Duitse herder. ‘Hoe zou Fenno op de geiten reageren?’ vroeg ik.

‘Met een uitzinnige blijdschap, waarschijnlijk,’ zei ze.

Ik vraag me af of alle geiten in bomen klimmen, of alleen bepaalde soorten. Ik geloofde haar niet tot ze me foto’s liet zien van een geit die op het randje van de uitwaaierende takken van een ceder stond, en van een groep geiten in een witte moerbeiboom. Maar op geen van die foto’s was te zien hoe de geiten in de boom klommen. ‘Met hun hoeven, Nora,’ zei Rachel, wat nergens op slaat.

Er komt een vrouw met een karretje door het gangpad en ik koop een Twix voor mezelf en een Bros-reep voor Rachel. Onze vader noemde ons gulzige kleine meisjes. ‘Zeker weten,’ zei Rachel.

Ik kijk naar de voorbijrollende velden. Vanavond ga ik haar vertellen over mijn gastschrijverschap dat over twee maanden ingaat, halverwege januari. Twaalf weken in Frankrijk, met logies en een kleine toelage. Ik had me aangemeld met een toneelstuk dat ik op de universiteit had geschreven, *De roofbruidgom*. Het is gênant dat ik sindsdien niets beters heb gemaakt, maar dat doet er niet meer toe want ik ga iets nieuws schrijven in Frankrijk. Rachel zal blij voor me zijn. Ze zal een drankje voor ons inschenken om het te vieren. Later, onder

het eten, zal ze me verhalen vertellen over haar werkweek, en ik zal haar niet vertellen over de vermiste vrouw in Yorkshire.

De trein fluit, een lang, laag signaal, wanneer hij door de krijtheuvels rijdt. Ik probeer me te herinneren wat Rachel vanavond zou koken. Ik zie haar door de keuken lopen en de grote leistenen schaal met kastanjes naar de rand van het werkblad schuiven. Coq-au-vin en polenta, geloof ik.

Ze houdt van koken, deels vanwege haar werk. Ze zegt dat haar patiënten het continu over eten hebben, nu ze zelf niet meer kunnen eten wat ze willen. Ze vragen haar vaak wat ze gaat maken, en zij geeft graag een goed antwoord.

Ik zie dakpannen en schoorsteenkapen boven een hoge stenen muur naast me uitsteken, en dan buigt de muur af, om het dorp heen. Voorbij de muur ligt een veld met dorre struiken en heggen waar een paar paadjes doorheen tunnelen. Langs de rand staat een man met een groen hoedje op afval te verbranden. Verkoelde bladeren worden opgetild door de thermiek, tollende de witte lucht in en dwarrelen over het veld.

Ik haal de folder met vakantiewoningen uit mijn tas. Van de zomer hebben Rachel en ik een huis in Polperro gehuurd, in Cornwall. We hebben allebei de kerstdagen vrij en willen dit weekend een huis reserveren.

Polperro is in de plooiën van een kuststreek gebouwd. Witgekalkte huizen met pannendaken liggen tussen de groene stroompjes genesteld. Tussen de beide kliffen ligt een haven en, voorbij een zeewering, een binnenhaven, groot genoeg voor een stuk of tien zeilbootjes, en op de kade langs het water staan huizen en pubs. Bij eb liggen de boten in de binnenhaven met hun romp in de modder. Op de westpunt van het ravin staan twee vierkante koopmanshuizen, het ene wit, het andere van tweedbruine baksteen. Erboven staan de parasoldennen tegen de lucht afgetekend. Voorbij die huizen, op de punt, is een vissershuisje in de rotsen gebouwd. Het is van ruw graniet, zodat het op mistige dagen opgaat in de rotsen eromheen. Het huis dat wij hadden gehuurd stond op een landtong op tien minuten lopen van Polperro, via het kustpad, en het had

een eigen trap met eenenzeventig treden van het klif naar het strand.

Ik hield met een krankzinnige, jaloerse hartstocht van Cornwall. Ik was negenentwintig en had het nog maar net ontdekt, maar het was van mij. De lijst met redenen waarom ik van Cornwall hield was lang, maar niet compleet.

Ons huis stond erop, natuurlijk, en het stadje, het schiereiland de Lizard, en de legende van koning Arthur, die een paar kilometer verderop langs de kust is geboren, in Tintagel. Het stadje Mousehole, dat je uitspreekt als ‘mauzel’. Daphne du Maurier en ‘Vannacht droomde ik dat ik weer naar Manderley ging’, en natuurlijk deed je dat, iedereen die er wegging zou ervan dromen. De dakterrassen met balustrades en koepeltjes. De foto’s in pubs van schipbreuken, en van dorpelingen in lange bruine hemden en jassen, nietig naast de vergane schepen.

De lijst moest elke dag herschreven worden. Ik zette de parasoldennen en de Crumplehorn Inn erbij. Cornish pasty en Cornish ale. Zwemmen, zowel in open water als in de stille, druipende grotten. Elke minuut eigenlijk, zelfs die waarin we sliepen.

‘Alles is beter hier,’ zei ik.

En Rachel zei: ‘Tja.’

‘Wat vind jij het fijnst aan Cornwall?’ vroeg ik, en ze kreunde. ‘Ik kan ook beginnen.’

Maar toen zei ze: ‘Tja, om te beginnen, de zee.’

Zo mogelijk genoot ze er nog meer van dan ik, en ze wil nog liever terug dan ik. Ze is zichzelf niet de laatste tijd. Ze lijkt onder haar werk gebukt te gaan, en ze is altijd moe.

Bij het volgende station waarschuwt de conducteur de reizigers voor mogelijke vertragingen morgen vanwege het weer. Joepie, denk ik, het gaat dus sneeuwen.

We komen door weer een stadje, waar de auto’s nu hun koplampen hebben aangedaan, lichtgele knickers in het zwakke middaglicht, en dan kromt de trein zich om een populierenhaag, strekt zich weer uit en rijdt Marlow binnen.

Rachel wacht me niet op. Het is niet ongebruikelijk. Ze

werkt vaak tot laat door in het ziekenhuis. Ik loop het perron af in een zo schemerig licht dat de daken van het dorp nu al bepoederd lijken met sneeuw. Ik loop de andere kant op, naar haar huis, en al snel ben ik op de lege weg, een smal asfaltlint tussen boerderijen.

Ik vraag me af of ze me met Fenno tegemoet loopt. De fles rode wijn slaat tegen mijn rug. Ik stel me Rachels keuken voor. De schaal met kastanjes, de polenta die op het gas staat te borrelen. Er nadert een auto en ik stap de berm in. Hij mindert vaart tot een slakkengangetje, en de vrouw achter het stuur knikt naar me voordat ze weer gas geeft.

Ik ga sneller lopen. Mijn adem verwarmt mijn borst en mijn koude vingers zitten opgekruld in mijn zakken. Dichte wolkenmassa's boven me, en in de stilte lijkt de lucht in mijn oor te suizen.

Dan komt haar huis in zicht. Ik loop de heuvel op en het grind knerpt onder mijn voeten. Haar auto staat op de inrit; ze moet net thuis zijn. Ik maak haar deur open.

Ik struikel achteruit voordat ik weet wat er mis is met het huis, alsof er iets op me af is gevlogen.

Het eerste wat ik zie is de hond. De hond is aan zijn riem aan de trap opgehangen. De riem kraakt en de hond draait langzaam rond. Ik weet dat het erg is, maar het is ook verbluffend. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen? vraag ik me af.

Zijn riem is om een stijl van de trapleuning gewikkeld. Hij moet verstrikt zijn geraakt, gevallen zijn en zichzelf hebben verwurgd. Maar er zit bloed op de vloer en de muren.

Ik hyperventileer, hoewel alles om me heen kalm en stil is. Ik moet dringend iets doen, maar ik weet niet wat. Ik roep Rachel niet.

Ik loop de trap op. Er zit een veeg bloed op de muur, vlak onder mijn schouder, alsof er iemand in elkaar is gezakt op weg naar boven. Waar de veeg ophoudt, zitten er rode handafdrukken op de tree erboven, en die daarboven, en dan op de overloop.

In de gang boven worden de veggen een kliederboel. Ik zie

geen handafdrukken. Het ziet eruit alsof er iemand heeft gekropen of is meegesleept. Ik kijk een tijdje naar de vegen en dan kijk ik de gang in.

Ik hoor mezelf jammeren terwijl ik naar haar toe kruip. De voorkant van haar shirt is zwart en nat, en ik leg haar hoofd behoedzaam op mijn schoot. Ik breng mijn hand naar haar hals op zoek naar haar hartslag en houd mijn oor dan bij haar gezicht om haar ademhaling te horen. Mijn wang strijkt langs haar neus en de rillingen lopen over mijn rug. Ik blaas lucht in haar mond en pomp op haar borst, en stop dan. Het zou meer schade kunnen aanrichten.

Ik buig mijn voorhoofd naar dat van Rachel en de gang wordt donker. Mijn adem strijkt over haar huid en door haar haar. De gang omsluit ons.

Mijn telefoon heeft nooit bereik in haar huis. Ik zal naar buiten moeten om een ambulance te bellen. Ik kan haar niet alleen laten, maar dan stommel ik de trap af en ga door de deur naar buiten.

Zodra het gesprek is afgelopen, weet ik niet meer wat ik heb gezegd. Er is niemand te zien, alleen de huizen van de burens en de bergrug erachter, en in de gonzende stilte denk ik de zee te horen. De lucht kolkt boven me. Ik kijk op. Druk mijn handen tegen mijn hoofd. Mijn oren suizen alsof er iemand heel hard schreeuwt.

Ik wacht tot Rachel in de deuropening opduikt. Haar gezicht verbaasd en afgemat, haar ogen die de mijne vangen. Ik spits mijn oren, maar in plaats van haar zachte voetstappen hoor ik de sirenes.

Ze moet naar beneden komen voordat de ambulance er is. Als iemand anders haar ziet, is het afgelopen. Ik smeed haar naar beneden te komen. De sirenes worden luider, en mijn oren wijken van mijn kaak alsof ik grijns. Ik kijk naar de deur om haar te zien aankomen.

En dan zie ik de ambulance over de weg tussen de boerderij-scheuren. Als hij over haar oprit rijdt spat het grind onder de banden vandaan, en als de portieren opengaan en de ambu-

lanceverpleegkundigen naar me toe rennen, kan ik niet praten. De eerste loopt het huis in en de tweede vraagt of ik gewond ben. Ik kijk naar beneden, en mijn shirt zit vol bloedvlekken. Als ik geen antwoord geef, begint hij me te onderzoeken.

Ik ruk me van hem los en ren achter de eerste verpleegkundige aan de trap op. Rachels gezicht is naar het plafond gekeerd, haar donkere haar vormt een plas op de vloer en haar armen liggen langs haar zijden. Ik zie haar voeten, in dikke wollen sokken. Ik wil om de vrouw heen kruipen en ze met mijn handen omklemmen.

De ambulanceverpleegkundige wijst naar een plek in Rachels hals en raakt dezelfde plek dan bij zichzelf aan, onder haar kin. Ik kan haar niet horen, zoveel geluiden maak ik zelf. Ze helpt me de trap af. Ze maakt de achterdeuren van de ambulance open, laat me op de rand zitten en slaat een reddingsdeken om me heen. Het nat op mijn shirt koelt af en plakt de stof aan mijn buik. Ik zit te klappertanden. De verpleegkundige schakelt een ventilatorkachel aan zodat de hitte vanuit de ambulance achter me stroomt, mijn rug verwarmt en als damp in de koude lucht verdwijnt.

Algauw komen er surveillanceauto's. Politie mensen in zwarte uniformen verzamelen zich op de weg en lopen over het gazon. Ik kijk naar ze, laat mijn ogen van het ene gezicht naar het andere glijden. Er klinkt gekraak aan een koppelriem. Ik wacht tot er iemand glimlacht en zegt dat ik gefopt ben. Een agent drukt een staak in de grond en zet de voordeur af met een klos politielint die achter hem op en neer wippend afrolt.

De randen van mijn gezichtsveld vervagen en verdwijnen dan helemaal. Ik ben zo moe. Ik probeer naar de politie te kijken om Rachel te kunnen vertellen hoe het was.

De lucht schuimt alsof het stuifwater van een reusachtige, ongeziene golf over ons neerdaalt. Wie heeft je dit aangedaan, vraag ik me af, maar dat is niet waar het om gaat; waar het om gaat is dat je terugkomt. De open schuur van het huis aan de overkant waar ze meestal parkeren is leeg. Er woont een professor van de universiteit van Oxford. 'De herenboer', noemt

Rachel hem. Achter het huis van de professor is de bergrug een bijna verticale rotswand met steile, in het gesteente uitgehakte paden. Ik kijk ernaar tot het lijkt alsof hij zich losmaakt en naar me toe zweeft.

Er gaat niemand naar binnen. Ze wachten allemaal op iemand. De agent die het lint heeft gespannen, staat vooraan en bewaakt de deur. In de bak naast het huis van de professor rijdt een vrouw op een paard. Haar huis staat achter de bak, aan de voet van de bergrug. Paard en amazone galopperen in een wijde cirkel onder de donker wordende lucht.

De vrouw leunt naar voren, tegen de wind in, en ik vraag me af of ze ons kan zien. Het huis, de ambulance, de politiemensen in uniform op het gras.

Een portier slaat dicht aan het begin van de oprit en een man en een vrouw stappen op het grind. Iedereen kijkt naar het paar dat de heuvel op loopt. Ze hebben hun handen allebei in de zakken van hun geelbruine jas gestoken, waarvan de panden achter hen aan wapperen. Ze richten hun blik op het huis, maar dan kijkt de vrouw mijn kant op en vinden onze blikken elkaar. Ik word gezeseld door de wind, koude lucht. De vrouw tilt het lint op en loopt het huis in. Ik doe mijn ogen dicht. Ik hoor voetstappen naderen over het grind. De man knielt naast me. Hij wacht.

Kleur zwiept over mijn oogleden. Het zal snel zwart worden, en dan zal ik het ruisen van de olmen boven me horen. Als ik de trap af loop, zal ik onze afwas in de spoelbak en op de kookplaat zien staan. Het aangekoekte bodempje polenta in de pan. De kastanjeschillen op het werkblad, uit onze handen gevallen bij het pellen, gloeiend heet aan onze vingers.

Als ik naar haar kamer ga, zal ik de schaduwen van de zuidelijke olm op de vloerplanken zien dansen. De hond ligt languit onder het bed te slapen, zo dichtbij dat Rachel haar arm maar uit het bed hoeft te laten hangen om hem te kunnen aaien. En Rachel slaapt ook.

Ik doe mijn ogen open.